

Дамян Дамянов

Бях грозен...

Бях грозен, куц, непривлекателен.
Съдбата с лош печат дамгоса
лицето, тялото. Печата й
като каторжен белег носех,
тъй както носех мъжки зависти
и женски сутинени. В грозника
лепяха се безброй красавици,
жадуващи в стих да поникнат,
като в саксия за безсмъртия.
И, смъртен – сам, обезсмъртявах
жени, мъже. Чрез думи мъртви те
се готвят да ме надживяват.
Складират стриктно всички пръснати
писма, любовни тайнописи.
Умра ли, утре ще възкръснат те –
и сигурно света ще слисат.
И в хор съвсем доброжелателен
дори в надгробното си слово
ще се намерят куп приятели:
„... А беше куц, непривлекателен.
И с тъй неразбираем говор...“

23.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8601>]